

Arrest

nr. 249 967 van 25 februari 2021
in de zaken RvV X en X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. LARDINOIS
Galliërslaan 15 bus 11
1040 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Indiase nationaliteit te zijn, op 18 en op 20 november 2020 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 22 september 2020 tot weigering van de afgifte van een visum kort verblijf.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikkingen tot vaststelling van het rolrecht van 25 november 2020 met referentenummers X en X.

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 21 december 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 januari 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. WORONOFF, die loco advocaat P. LARDINOIS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers melden zich op een niet bepaalde datum aan bij de Belgische ambassade te New Delhi met het oog op de afgifte van visa kort verblijf.

1.2. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie neemt op 30 januari 2020 beslissingen tot weigering van de afgifte van de gevraagde visa. Verzoekers dienen een schorsings- en annulatieberoep in tegen deze beslissingen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arresten met nummers 239 528 en 239 529 van 10 augustus 2020 vernietigt de Raad de beslissingen tot weigering van de afgifte van de gevraagde visa.

1.3. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie neemt op 22 september 2020 nieuwe beslissingen tot weigering van de afgifte van de gevraagde visa. Deze beslissingen vormen de bestreden beslissingen en luiden, ten aanzien van beide verzoekers op identieke wijze, als volgt:

“Commentaar: Volgend op de vernietiging door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van de weigeringsbeslissing van 30/01/2020, wordt deze weigeringsbeslissing van 30/01/2020 ingetrokken. (RVV: arresten nr. 239.529 - man en 239.528 - vrouw). Hierbij de nieuwe, vervangende beslissing. Motivatie Wettelijke referenties: Het visum wordt geweigerd op basis van artikel 32 van verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code • (2) Het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond Er geldt een reisverbod naar België en u beantwoordt niet aan de uitzonderingsvoorwaarden.”

2. Over de rechtspleging

Verzoekers zijn echtgenoten. De bestreden beslissingen en de verzoekschriften zijn nagenoeg identiek. Gelet op hun onderlinge samenhang en voor een goede rechtsbedeling worden de zaken met rolnummers X en X gevoegd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers voeren in een enig middel een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de artikelen 14 en 32, §1 van de Verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (hierna: de Visumcode). Tevens menen zij dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van een overschrijding, afwending en misbruik van macht, evenals van een schending van het beginsel van behoorlijk bestuur (*“la violation du principe de bonne administration”*).

Zij verstrekken volgende toelichting bij hun middel:

“EN CE QUE : La décision attaquée est motivée comme suit : « Commentaar : Volgend op de vernietiging door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van de weigeringsbeslissing van 30/01/2020, wordt deze weigeringsbeslissing van 30/01/2020 ingetrokken (RW : arresten nr.239.529) man en 239.528 - vrouw). Hierbij de nieuwe vervangende beslissing. Motivatie : (2) Het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond. Er geldt een reisverbod naar België en u beantwoordt niet aan de uitzonderingsvoorwaarden.»

ALORS QUE : L'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 et les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 exigent que les actes administratifs soient motivés de manière adéquate ;

Que l'article 14 du code des visas prévoit quant à lui que : « 1. Lorsqu'il introduit une demande de visa uniforme, le demandeur présente les documents suivants : [...] c) des documents indiquant que le demandeur dispose de moyens de subsistance suffisants, tant pour la durée du séjour envisagé que pour le retour dans son pays d'origine ou de résidence ou pour le transit vers un pays tiers dans lequel son admission est garantie, ou encore qu'il est en mesure d'acquiescer légalement ces moyens, conformément à l'article 5, paragraphe 1, point c), et à l'article 5, paragraphe 3, du code frontières Schengen ; d) des informations permettant d'apprécier sa volonté de quitter le territoire des Etats membres avant l'expiration du visa demandé [...] 3. Une liste non exhaustive des documents justificatifs que le consulat peut demander au demandeur afin de vérifier qu'il satisfait aux conditions énumérées aux paragraphes 1 et 2 figure à l'annexe II ».

Que l'article 32, 1a), ii) du code des visas prévoit quant à lui que : « Le visa est refusé si le demandeur ne fournit pas de justification quant à l'objet et aux conditions de séjour envisagé »

Que l'annexe 2 du Code des visas point A précise les « Documents relatifs à l'objet du voyage » en dressant la liste suivante : 3) pour des voyages à caractère touristique ou privé : a) les justificatifs relatifs à l'hébergement : l'invitation de l'hôte, en cas d'hébergement chez une personne privée, une pièce justificative de l'établissement d'hébergement ou tout autre document approprié indiquant le type de logement envisagé ; ».

Que l'annexe 2 du Code des visas point B précise les « Documents permettant d'apprécier la volonté du demandeur de quitter le territoire des Etats Membres » en dressant la liste suivante : « 1) un billet de retour ou un billet circulaire, ou encore une réservation de tels billets; 2) une pièce attestant que le demandeur dispose de moyens financiers dans le pays de résidence; 3) une attestation d'emploi: relevés bancaires; 4) toute preuve de la possession de biens immobiliers; 5) toute preuve de l'intégration dans le pays de résidence: liens de parenté, situation professionnelle ».

Que le Conseil considère que lorsqu'elle examine chaque cas d'espèce, l'autorité compétente est tenue de motiver sa décision et de la justifier adéquatement ; Qu'à cet égard, le Conseil rappelle que l'obligation de motivation formelle qui pèse sur l'autorité administrative en vertu des diverses dispositions légales doit permettre au destinataire de la décision de connaître les raisons sur lesquelles se fonde celle-ci, sans que l'autorité ne soit toutefois tenue d'expliciter les motifs de ces motifs ;

Qu'en l'espèce, la motivation de l'acte attaqué ne révèle pas la prise en considération par la partie adverse de l'ensemble des éléments portés à sa connaissance par le requérant dans son appréciation quant au but et aux circonstances du séjour projeté par ce dernier et de sa volonté de quitter le territoire avant l'expiration de son visa ;

Qu'il convient sur ce point de rappeler que la CJUE, dans son arrêt du 19 décembre 2013 rendu dans l'affaire C-84/12 « Koushkaki », a précisé qu'il appartient aux autorités compétentes de « déterminer s'il existe un doute raisonnable quant à [la volonté du demandeur de quitter le territoire des Etats membres avant l'expiration du visa demandé] » (§ 68) et qu'« [à] cette fin, les autorités compétentes doivent procéder à un examen individuel de la demande de visa qui [...] prend en compte [...] les caractéristiques propres [au demandeur] notamment sa situation familiale, sociale et économique, l'existence éventuelle de séjours légaux ou illégaux antérieurs dans l'un des États membres, ainsi que ses liens dans le pays de résidence et dans les États membres [le Conseil souligne] » (§ 69).

Que le but de séjour du requérant est parfaitement clair, précis et légitime ; Qu'il est parfaitement connu de la partie adverse ; Qu'en effet, il souhaite voir et passer un peu de temps avec son petit-fils Arthus né le 27/10/2019, de nationalité belge, qu'il n'a pas encore vu; Que les circonstances du séjour sont parfaitement établies : l'invitation (pièce 6) et la prise en charge ont été faite par son beau-fils, T. L., qui est pilote de ligne ; Que le requérant logera chez sa fille et son beau-fils à Bruxelles ;

Que le requérant a fourni tous les documents justificatifs requis par l'article 14 du règlement (CE) n° 810/2009 ainsi que les autres documents demandés par le poste diplomatique dont une assurance accident/maladie (pièce 4) ; Que le requérant ne souhaite pas s'établir en Belgique, car il a ses principales attaches en Inde, son pays d'origine ;

Que lui et sa femme sont propriétaires d'un appartement et d'une maison ; Qu'il exploite avec son épouse à Darjeeling un commerce qui tourne bien ;

Que le requérant a fourni dans le cadre de sa demande de visa la preuve de revenus réguliers et suffisants tirés de son activité commerciale dans son pays d'origine et a donc prouvé son indépendance financière et ses attaches socio-économiques dans son pays d'origine ;

Qu'il échet d'ailleurs de souligner que la partie adverse ne reproche pas au requérant de ne pas prouver son indépendance financière et ses attaches socio-économiques et familiales dans son pays d'origine ; Que le requérant entend bien rentrer en Inde avant l'expiration de son visa et n'a nullement l'intention de se maintenir en Belgique ou dans l'espace Schengen au-delà de la durée de son visa ;

Qu'il a en effet une activité commerciale dans son pays d'origine qu'il n'entend pas abandonner ; Qu'il a donné une copie de son billet d'avion aller-retour (pièce 5) ;

*Que sa seule et unique volonté est de voir son petit-fils ;
Qu'il apparaît que la décision de refus de délivrance de visa entreprise n'est pas valablement motivée ;
Qu'elle se limite en effet à invoquer de manière générale que le but et les circonstances du séjour du requérant ne seraient pas suffisamment démontrés ;*

Qu'il y a lieu de souligner que dans sa première décision de refus la partie adverse ne remettait pas en cause le but et les circonstances du séjour du requérant ; Que cette motivation lacunaire ne mentionne pas le moindre élément pour expliquer en quoi le but et les circonstances du séjour du requérant ne seraient pas suffisamment démontrés alors qu'ils sont parfaitement clairs et précis ;

Que cette motivation laconique ne permet pas au requérant de comprendre les raisons du refus de lui délivrer le visa demandé ;

Qu'il s'agit d'un procès d'intention fait au requérant alors que rien ne permet de remettre en question sa bonne foi quant au but et aux circonstances de son séjour en Belgique ;

Que pour que la motivation de sa décision soit valable, la partie adverse doit mentionner des éléments qui permettraient de comprendre en quoi le but et les circonstances du séjour du requérant en Belgique ne seraient pas suffisamment démontrés, or elle n'en mentionne aucun ;

Qu'en ne le faisant pas, la partie adverse viole le principe de bonne administration ;

Que pour motiver sa décision, la partie adverse se contente d'une affirmation péremptoire, sans justification aucune, qui constitue clairement un abus, un excès et un détournement de pouvoir dans le chef de la partie adverse ;

Qu'accepter une motivation aussi laconique reviendrait à valider un comportement arbitraire dans le chef de la partie adverse qui lui permettrait de refuser toutes les demandes de visa touristique sur la seule et unique affirmation que le but et les circonstances du séjour projeté ne sont suffisamment démontrés, sans autre précision;

Que c'est d'autant plus inacceptable que la partie adverse avait vu sa première décision de refus annulée pour défaut de motivation valable ; [...]."

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

3.3. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen in casu zijn voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 32 van de Visumcode, aangegeven dat verzoekers het visum kort verblijf wordt geweigerd. Hierbij wordt gemotiveerd dat het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf onvoldoende zijn aangetoond, waarbij wordt gepreciseerd dat er een reisverbod naar België geldt en verzoekers niet beantwoorden aan de uitzonderingsvoorwaarden. Verzoekers betogen dat de motivering van de bestreden beslissingen niet afdoende is, en vallen er in het bijzonder over dat uit de motivering niet blijkt dat er een concreet en individueel onderzoek van hun visumaanvraag werd verricht. Verzoekers verwijzen naar de eerste vernietigings-arresten van de Raad inzake de eerdere weigeringsbeslissingen van 30 januari 2020, doch zij kunnen de daarin vastgestelde schending van de formele motiveringsplicht niet zonder meer transponeren naar de thans bestreden beslissingen. Hoewel de bestreden beslissingen summier zijn gemotiveerd, kunnen verzoekers niet worden gevolgd waar zij stellen dat hierin op geen enkele wijze wordt gemotiveerd waarom het doel en de omstandigheden van het verblijf niet zijn aangetoond. Er wordt immers duidelijk gepreciseerd dat er een reisverbod naar België van kracht is, en dat verzoekers niet beantwoorden aan de uitzonderingsvoorwaarden. De Raad kan enkel vaststellen dat verzoekers volledig voorbijgaan aan deze motivering en zodoende ook niet concreet aantonen waarom deze niet zou voldoen aan de vereisten van de formele motiveringsplicht. Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt dan ook niet.

3.4. Artikel 32.1 van de Visumcode luidt als volgt:

“1. Onverminderd artikel 25, lid 1, wordt een visum geweigerd:

a) indien de aanvrager:

i) een vals, nagmaakt of vervalst reisdocument heeft overgelegd;

ii) het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf niet heeft aangetoond;

iii) niet heeft aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar hij met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen;

iv) in de lopende periode van zes maanden reeds drie maanden op het grondgebied van de lidstaten heeft verbleven op grond van een eenvormig visum of een visum met territoriaal beperkte geldigheid;

v) ter fine van weigering van toegang in het SIS gesignaleerd staat; 15.9.2009 Publicatieblad van de Europese Unie L 243/15 NL

vi) wordt beschouwd als een bedreiging van de openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid als omschreven in artikel 2, lid 19, van de Schengengrenscode, of de internationale betrekkingen van één van de lidstaten, en met name of hij om dezelfde redenen met het oog op weigering van toegang gesignaleerd staat in de nationale databanken van de lidstaten;

vii) in voorkomend geval, niet heeft aangetoond te beschikken over een toereikende en geldige medische reisverzekering,

of

b) indien er redelijke twijfel bestaat over de echtheid van de door de aanvrager overgelegde bewijsstukken of over de geloofwaardigheid van de inhoud ervan, de betrouwbaarheid van de verklaringen van de aanvrager of zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum”

3.5. In casu werden de gevraagde visa geweigerd omdat verzoekers het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf onvoldoende hebben aangetoond. Hierbij wordt zoals reeds gezegd gespecificeerd dat er een reisverbod voor België geldt en verzoekers niet beantwoorden aan de uitzonderingsvoorwaarden.

3.6. De Raad kan enkel vaststellen dat verzoekers op geen enkele wijze concreet ingaan op het vastgestelde reisverbod. Zij hameren erop dat zij naar België wensen te komen om hun kleinkind te bezoeken en dat zij, overeenkomstig artikel 14 van de Visumcode, alle nodige bewijsstukken hebben overgemaakt om de omstandigheden en het doel van hun reis aan te tonen. Verder benadrukken zij dat zij nog steeds banden hebben met hun herkomstland, zodat volgens hen niet kan worden getwijfeld aan hun voornemen om het Belgische grondgebied te verlaten voor het verstrijken van de geldigheid van de visa. Hiermee brengen verzoekers evenwel niets in tegen de vaststelling in de bestreden beslissingen dat er een reisverbod geldt en dat hun situatie niet ressorteert onder de uitzonderingsvoorwaarden. Verzoekers laten dit totaal onbesproken. Ter terechtzitting gaan ze ook niet in op wat in de nota's met opmerkingen kan worden gelezen: *“Verzoekers gaan eraan voorbij dat, teneinde de maatregelen om de verspreiding van het coronavirus COVID-19 te beperken ‘Niet essentiële reizen’ naar België verboden zijn. Verzoekers, komende vanuit India tonen niet aan dat zij België zouden mogen binnentreden. Verzoekers kunnen niet anders dan wachten tot de lijst van landen wiens onderdanen de toegang tot het grondgebied zullen worden geboden, wordt aangevuld met India. Zij benadrukken in hun verzoekschrift dat zij wegens een familiebezoek naar België willen komen en tonen daarmee niet aan dat die reis essentieel zou zijn.”*

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, worden de vorderingen tot schorsing, als accessorium van de beroepen tot nietigverklaring, samen met de beroepen tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op wat voorafgaat past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beroepen met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De vorderingen tot schorsing en de beroepen tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 3

De kosten van de beroepen, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig februari tweeduizend eenen-twintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA